

[Waldorff]

siger på, at der efter 10 skal kunne ske en miljømæssig, ressourcemæssig og fordelingsmæssig vurdering, sådan at man kan afgøre, om vandindvindingsrettighederne eventuelt fremover skal begrænses med 10 pct., med 20 pct., i form af, at man sikrer noget friland, som er nødvendigt for at opretholde et bare nogenlunde naturligt vandløb.

Alligevel lægger man sig fast på 25 år, et tal, som bliver slynget ud på bordet i udvalget, fordi der er nogen, der tilfældigvis ved lidt mere om denne virksomhed end andre, og det bliver uden videre taget op af socialdemokratiet. Der ligger intet andet hensyn, ingen saglig begrundelse for de 25 år; der er kun den ene interesse at lave forlig hen over midten.

Jeg vil gerne understrege, hvorfor dette punkt er vigtigt. Vi mener, det er vigtigt at fastholde et princip om, at der kan ske en begrænsning, en indskrænkning, af drift, uden at det umiddelbart medfører et erstatningsansvar. Erstatningsansvar er selvfølgelig ikke rimeligt i en situation, hvor en række erhverv uhindret og uhammet i en årrække har kunnet trække på, at samfundet betaler oprydning og genopretning efter de pågældende erhvervs misbrug af de naturlige ressourcer.

For det andet er netop erstatningspligten blevet brugt til at forhindre indskrænkninger eller pålæg til dambrugsdriften. Vi har set i Idum Å-sagen, hvordan erstatningsbeløbet størrelse på 5 mill. kr. har været afgørende for, at man ikke har kunnet trænge igennem.

Denne sag er ikke afsluttet, men der sker formentlig det, at overfredningsnævnet opgiver at opretholde fredningssagen mod de to dambrug ved Idum, og det er af meget naturlige grunde. Der er en samlet beløbsramme til fredning på, så vidt jeg husker, noget i retning af 9 mill. kr., og over halvdelen af dette beløb vil gå til at betale erstatning til to dambrug. Det kan man selvfølgelig ikke forsvare over for alle de øvrige fredningsbehov, der er. Men sådan virker erstatningspligten, og det ved de borgerlige partier selvfølgelig.

De borgerlige partiers synspunkt har været, at vandforsyningsloven ikke skulle give muligheder for nedlæggelser eller indskrænkninger af dambrug, i hvert fald kun imod fuld erstatning. På dette punkt har man ejendommeligt nok fået opbakning af socialistisk folkeparti. Det er helt ubegribeligt, men det

har man altså på trods af, at de borgerlige fuldstændig åbent erkender, at formålet med erstatningspligten sådan set ikke er at få erstatning, man at forhindre, at man lukker eller indskrænker dambrugene; det er det helt klare mål med erstatningspligten.

Det naturlige spørgsmål fra os andre, som er mere interesserede i vandløb og fordeling af ressourcer og miljø end i dambrug, er, hvordan man så kan få stoppet eller begrænset denne alvorlige forureningskilde. Der er andre love, som visse af de borgerlige partier siger at man så må bruge.

Derfor stiller jeg spørgsmålet: i hvor mange tilfælde er der sket væsentlige indskrænkninger i dambrug eller lukninger af dambrug i medfør af de øvrige miljølove? Der findes ikke et eneste tilfælde, hvor man har lukket et dambrug. Der er ikke et eneste tilfælde af væsentlige indskrænkninger i dambruges drift. Det viser, hvor meget det, man har tilbage, er værd, og det viser, hvor vigtigt det er at stemme imod dette ændringsforslag om at udvide tidsbegrænsningen til 25 år.

Det er ærlig talt ubegribeligt for os, at SF kan stemme for det. Jeg fatter simpelt hen ikke et kuk af det. Det er i strikte modstrid med, hvad SF ellers har ført sig frem med af miljøsynspunkter.

Det er også ubegribeligt for mig, at socialdemokratiet, som faktisk kan se betydningen af denne tidsbegrænsning på de 10 år, kan gå med til at udvide den til 25 år.

Endelig er den rolle, som det radikale venstre her spiller, ubegribelig for mig. Jeg har i hvert tilfælde forstået, at der er kræfter i det radikale venstre, som ikke uden videre hopper med på hr. Svend Haugaards vogn med hensyn til disse miljøspørgsmål. Jeg mener, det må føre til en ganske betydende kritik. Nu har man ikke sagt noget fra det radikale venstres side i dag – det vil man muligvis gøre – men hvis det radikale venstre vil tilkendegive, at de vil stemme imod dambrugsforslaget og tage deres stilling op til overvejelse, eller hvis bare en væsentlig del af den radikale folketingsgruppe vil stemme imod forslaget, vil jeg kræve udvalgsbehandling imellem anden og tredje behandling. Vil man det?

I øvrigt vil jeg sige om det radikale venstres holdning til miljøpolitikken, at den mere og mere kalder på en gennemgribende kritik. Vi har nu fået en stribe eksempler på,